

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΡ΄ΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χειροτάκτη : Για την Έλλάδα δρ. 10. Για το έξωτερικό φρ. χρ. 12 50.—Για τις εποχίσις δεχόμεστε και τρείς ημεσ συντρομές (3 δρ. την τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἢ δὲν προπερώσει τὴ συντρομή του

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται ἐν τῇ Ἀθῆνᾳ σ' ὅλα τὰ κίβσκια, καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 1?)

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΟΧΙ λόγια κούφια, μὰ ὀνόματα. Καὶ προκαλοῦμε τὴν « Ἑστία » νὰ μᾶς ἀναφέρει, μὲ τ' ὄνομά του, **ἔνα**, μονάχα ἔνα, δημοτικιστὴ πού ἔγινε δημοτικιστὴς ἢ γιατί ἀναγκάστηκε, ἀπὸ ἀγραμματισμὸν, νὰ σταματήσει στὸ σχολαρχεῖο ἢ, ἀπὸ ἀγραμματισμὸν πάλι, « ἀποβληθέντα ὡς ἀνεπίδεκτον οἰαζήποτε βελτιώσεως ἀπὸ τὴν πρώτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου. »

Ἔτσι μοναχὰ θὰ δικιολογοῦσε τὸ κύριον ἄρθρον τῆς, « Αἱ πρωθυπουργικαὶ δηλώσεις », τῆς Παρασκευῆς, 26 τοῦ Σεπτεμβρίου.

Οἱ δημοτικιστὲς **ξέρουνε** γράμματα. Αὐτὸ καιρὸς πὰ νὰν τὸ νιώσει καὶ ἡ « Ἑστία. » Ξέρουν πολλὰ γράμματα, ξέρουν τόσα γράμματα ὥστε νὰ φηραεύουνε μὲ τὸ σωρὸ τὰ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ μαργαριτάρια πού λαμποκοποῦνε στὰ κύρια ἄρθρα τοῦ χαριτωμένου Ἀθηναϊκοῦ τύπου.

Μ' αὐτὸ δὲ θέλουμε νὰ ποῦμε πὼς δημοσιογράφοι ἐν τῇ Ἀθῆνᾳ γίνονται μόνο ὅσοι δὲν μποροῦνε νὰ φτάσουν οὔτε ἴσως τὸ Σχολαρχεῖο—μὰ τὸ ἀναφέρουμε ἔτσι, γιὰ γούστο, καὶ γιὰ νὰ λάψει ἡ ἀγαπημένη μας ἢ « Ἑστία » νὰ γράφει πράγματα ἀστήρικτα, καμιά φορὰ καὶ ἀνόητα.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ βέρβαιν δὲν εἶναι ὁ κ. Βενιζέλος, καθὼς δὲν εἶναι καὶ δημοτικιστὴς. Δηλαδή, μορεὶ νῆναι καὶ σοσιαλιστὴς, ὅπως εἶναι καὶ δημοτικιστὴς, ὡς κ. Βενιζέλος,

ὡς πρωθυπουργὸς ὁμοῦ δὲν εἶναι, ἢ γιατί δὲ θέλει, ἢ γιατί δὲν πρέπει νῆναι.

Καὶ γιὰ τούτα βρήκαμε σωστὴ τὴν παρατήρησιν τῆς « Νέας Ἑλλάδας » στὸ ἄρθρον τῆς « Τὸ ἐργατικὸν ζήτημα εἰς τὴν Βουλὴν » (« Ν. Ἑλλάς : 1 Ὀκτωβρίου), πὼς « Ὅχι μόνον αὐτὸς πρῶτος καὶ μόνος ἐξ ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν κα ἐνόη·ε πού κείται τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, ἀλλὰ καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ νᾶποκτήσῃ ἡ Ἑλλάς ἐργατικὴν νομοθεσίαν, ἢ ὅποια εἴαν, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δὲν εἶναι οὔτε πλήρης οὔτε καθ' ὅλα ὀρθή, ὁμοῦ δὲν τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἐπετεύχθη θ' ἀποτελέσῃ ἐποχὴν διὰ νὰ θεωρηθῆι ὁ κ. Βενιζέλος ὁ πρῶτος Κυβερνήτης, ὅστις ἐμερῆμνησε περὶ τῶν ἀποκλήρων τῆς μίρας τῶν ἀτυχῶν ἐργατῶν. »

Ὅ,τι ἔκαμε γιὰ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ γιὰ τὸ γλωσσικόν. Κ' ἔτσι ὁ κ. Βενιζέλος, γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ μεγάλα Ζητήματα θὰ μῆναι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ τόπου μας ὡς Ἡρόδοτος.

Ἔγινε ἡ ἀρχὴ. Τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος θὰν τὰ φέρει ὁ καιρὸς, ἴσως καὶ ὁ κατάλληλος Κυβερνήτης, ὁ ἀληθινὰ δημιουργὸς, πού θὰρθεῖ ἐν τῇ ὥρᾳ τὴν κατάλληλην.

ΣΑΣ σισταίνουμε ἐξωριστὰ τᾶρθρα τοῦ Καρθαίου « Γύρω ἀπὸ τὴν τιανομαχίαν ». Εἶναι γινώματα σ' ἐψη καὶ εὐλοκοίνεα—ἀρετὲς καὶ οἱ δυὸ τοῦ διαλεχτοῦ μας συνεργάτη.

Στ' ἄρθρα του αὐτὰ ὁ Καρθαῖος—πού ἐπιζοῦμε νᾶζοῦνε καὶ συνέχεια—οὔτε ἡ μάσκα τοῦ ἐθνικοῦ φροῦ, οὔτε τοῦ ἀντιμιλιταριστοῦ. Εἶναι ὁ ἄρθρος ὁ στοιχιστικὸς, πού βλέπει καὶ κρίνει. Καὶ κά σου ἀπὸ κάθε γράμμη τὸ ἐμεις τουλάχιστο, βλέπουμε νὰ ζωντανεύει ὁ **Στοχαστικὸς**, πού γιομίζει τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἀριστερογρηματικῶ τοῦ ἡμαμά « Ἐθροπῆ. »

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ

Λογυμάχη. Ἐπιλωμένοσ στὸ γραφεῖο του τειπελιάζει. Χτυπᾶς.

— Ἐμπερὸς !

Ἄρπαγμα τὴν πέννα στὸ χέρι καὶ σκύψιμο στὸ χαρτί. Οὔτε σηκώνει τὰ μάτια του νὰ σὲ κοιτᾶξει. Μπαίνει ὁ ἔνας, μπαίνει ὁ ἄλλος, μπαίνει ὁ τρίτος καὶ ὅλοι γιὰ δουλιὰς σπουδαῖες καὶ βίβλικες τοῦ μιλοῦν. Κοροντισμένη, βλέπει, ἀπὸ πρὶν ἢ μηχανή, ἀρχινάει νὰ δουλεύει ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς.

Καὶ θαμπώνεται καὶ φεύγει μουρμουρίζοντας :

— Μωρέ, τί σπουδαῖος ἄνθρωπος ! Οὔτε νὰ φωναστεῖ δὲν ἀδειάζει !

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ

Λογυμάχη. Βιβλίον δὲν ἀνοίγει. Καιρὸς χαμένος ! Γιὰ ἰδέες δὲ γάνεται. Κορυφῆξια ! Δουλιὰ πού νὰ μὴν κερδίζει, πενήντα τουλάχιστο στὰ ἑκατό, δὲν κα-

ταπιάνεται. Τ' άγώγι ξυπνάει τόν άγωγάτη! Φιλανθρωπία, άλτρουισμό, λύπηση για ξένες σφορές, δέν τά νιώθει. Για τό έγώ του ό καθένας!

Κι όλοι τονέ θαμάζουνε, κι όλοι ξεφωνοῦνε:

— Νά, πραχικό μυαλό!

Ο ΚΑΤΑΧΤΗΤΗΣ

Λογουζάρη. "Όσες τόν κοιτάζουνε στό δρόμο, τόν άγαποῦνε. Κι όσες δέ γυρίσουνε νά τονέ δοῦνε, δέν τό κάνουνε γιατί δέν τόν προσέχουνε—μτᾶ! κάθε άλλο!—μά γιατί φοβοῦνται, μήπως κοιτάζοντάς τονε, σαγηνευτοῦν.

Καί γυρίζει στό σπίτι του τό βράδι χορτασμένος από άγάπη. Καί λυπάται μόνο πού δέν μπορεί, μέ τόν ίδιο τρόπο, νά χορτάσει και τό στομάχι του.

Ο ΖΟΥΛΙΑΡΗΣ

Λογουζάρη. Λαχταράει ό,τι βλέπει νάχει ό άλλος και γκρινιάζει και τρώγεται μέ τόν έαυτό του, κι άς μήν έχει κανένα λόγο νά γκρινιάζει και νά τρώγεται.

Γκρινιάζει μέ τή γυναίκα του γιατί φαντάζεται πώς δέν τοῦ εἶναι πιστή και πάλι γκρινιάζει γιατί δέ σιγουρίζεται και δέν κοιμφεύεται κ' εἶσι κανείς δέ γυρίζει στό δρόμο νά τήν κοιτάξει.

— Εἶδες τή γυναίκα τοῦ Γάικα πώς μόλις βγει από τήν πόρτα της όλοι πάνε νάν τή φάνε μέ τά μάτια τους;

Ό ζουλιάρης εἶναι ικανός νά ζουλέψει ακόμα και τήν άρρώστια τοῦ φίλου του και νά πει:

— Εἶδες πόσο συμπαθητικό τόν κάνει ἡ κιτρινάδα του; Έγώ μέ τούτη τή γαϊδουρινή υγεία μου σά χασιάλη; κατάνησα!

ΘΕΟΒΡΑΣΤΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΑΛΑΣ ΚΑΙ ΝΤΑΜΑΓΙΑΝΤΗ

Έπεισόδιο τοῦ Μασπάρατα

Μεταφρασμένο από τό Λορένσο Μαβίλν και τόν Κώστ. Θεοτόκη. — Έκδόση τοῦ Περιοδικοῦ «Γράμματα». Δραχ. 1.25. (Πουλιέται στό βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου—Κουκλάρα, δόδος Σταδίου 42.)

Μέ τή μετάφραση άγτή, πού χάριη στόν Κώστα Θεοτόκη έχουμε δάξαρη, τά νεοελληνικά γράμματα απόχτησαν κ' ένα νέο άζόμια άριστουργημα, άριστουργηματικά μεταφρασμένο, από τόν ποιητή Μαβίλν και τό χαλκέντερο σοφό Θεοτόκη. Έ μεταφραση εἶναι κάμωμένη σέ δεκαπεντασύλλαβα δίστιχα όμοιοκατάλητα.

Γιά τό έπεισόδιο άφτό, πού άποτελεῖ τέλειο έπος, έχτο πού στόν πρόλογο, πού παρᾶθεῖ ο Θεοτόκης, μεταφρασμένο από τό Γερμανικό, γίνεται σύντομος, μά διαφωτιστικώτατος λόγος, κρίνουμε και τόν άφτό μας κατάλληλο νά κρίνει. Ένα μόνο θά σημειώσω ότι, τό έπικό άφτό ποίημα μπορεί νά συγκριθεῖ μέ τήν 'Οδύσεια, και μόνο κάποια πολυλογία, πού προέρχεται από τή συχνή επανάληψη τών ίδιων θολώνει πού και πού τό άριστουργηματικό ξετύλιγμα τής ύπόθεσης. Νά, τί λέει ό Γκαίτε γι' άφτό σ' ένα του έ-ίγραμμα:

«Φιλιά και τής Σακούνταλας ταιριάζουν και τοῦ Νάλα,
Τι σάν αυτά ποιήματα στόν κόσμο δέν εἶν' άλλα».

Όσο για τή μετάφραση, αν μπορούσαν δηλαδή νάποδώκουν τό κείμενο, έχτος πού δέν εἶμαι ό κατάλληλος, γιατί δέ γνωρίζω Ἰντιάνικα, μά θά εἶτανε και περιττό, αν όχι σχολαστικό και κωμικό, προκειμένου γιά τό Μαβίλν και τό Θεοτόκη, ανθρώπους πού πολλά γενναία δείγματα μᾶς έδωκαν τής ύπερφυσειδίτης εργασίας τους. Έμεῖς θά ξετάσουμε σέ σύντομες γραμμές τό τεχνικό μόνό μέρος.

Όποιος αρχίζει νά διαβάσει τή μετάφραση άφτή μέ λιγούλακι προσοχή, άμέσως θά σκεφθεῖ πως ό μεταφραστής, ό Μαβίλνς, δέν εφρόντισε μόνο νάποδώσει ξερά τό νόημα, μά εἶαμε διαλοή στίς λέξεις; κ' εζήτησε νά μεταχειρισθεῖ τίς ηχερότερες. Οι στίχοι τοῦ Μαβίλν απονέουνε μιν ώραία μουσικότητα. Και δέν εἶναι μόνο άφτό, μά προσάθησε, καθώς φαίνεται από τό κομμάτι πού μετάφρασε, νά μή μᾶς πει τό νόημα όπως όπως, άρκει νά τό παίρνει ό νοῦς, μά νά τό άποδώσει σέ καλλιτεχνική μορφή, νά τό πει ώραία. Άφτό κατά τή γνώμη μας δέν εἶναι μιά απλή μετάφραση, εἶτω πιστή, μά εἶναι μιά καθαρά δημιουργική καλλιτεχνική εργασία, πού μονάχα έμπειρος καλλιτέχνης μπορεί νά πιχειριστεί.

Ό δεκαπεντασύλλαβος τοῦ Μαβίλν έχει πολλά κοινά σημεῖα μ' εκείνον τοῦ Κρητικοῦ, τοῦ Σολωμοῦ, και σέ κάμποσα μέρη, μάλιστα, φτάνει σέ αξιοθάμαστην όμοιότητα. Έκει ο πού συχνά τόν άπομακρύνει, εἶναι ἡ χρήση τής δεφτερέβουσας τομής, τήν όποίαν όμως μεταχειρίζεται μέ πολλή προσοχή γιά νά μή σβύσει τήν κύρια, και σέ λίγα μέρη συμβαίνει τό εναντίο.

Έ γλώσσα τοῦ Θεοτόκη εἶναι πιδ κοινή, λιγότερη διαλεκτή και ηχερή και πιδ Κορφαίτικη. Έ προσάθεια τοῦ Θεοτόκη, άπ' ό,τι μπορεί κανέναν νά καταλάβει από τή μεταφραστική του εργασία, εἶναι νάποδώσει όσο τό δυνατόν περισσότερο τό κείμενο, νάποδώσει περσό ερο τό νόημα. Μήπως δέν εἶχαμε τό ίδιο στην αξιοθάμαστη μετάφραση τών Γεωργικῶν τοῦ Βιργίλιου και τής «Σαζούνταλας» τοῦ Καλιντάσα, πού σ' άφτό τό τελευταίο προσάθησε νά βαστάξει και τό ύφος πού εἶταν γραμμένο τό πρωτότυπο; Άν ἡ μετάφραση τοῦ Μαβίλν εἶναι εργασία έμπειρου καλλιτέχνη, τοῦ Θεοτόκη εἶναι σοφοῦ.

Ό δεκαπεντασύλλαβος τοῦ Θεο όμη διαφέρει στό τεχνικό μέρος κάμποσο από κείνον τοῦ Μαβίλν. Δέν εἶναι τόσο μουσικός, ούτε τόσο δεμένος. Συχνά δεφτερέβοντες τόνοι πνίγουν τους προτέβοντες και οι δεφτερέβοντες; τομές, πού πρώτος μεταχειρίστηκε στό δεκαπεντασύλλαβον ό Πολυλάς και κατόπιν ό Πάλλης; και άλλοι, και πού ό ίδιος; ό Θεοτόκης μεταχειρίστηκε σέ μεγάλη κλίμακα στή μετάφραση τών Γεωργικῶν, παίζουν εδῶ άρκετό ρόλο εἰ; βάρος; τών κύριων τομῶν. Όλ' άφτά σχηματίζουν τήν παρατηρούμενη διαφρετικήν έντύπωση σ' εκείνον πού περνάει από τό ζο

μάτι που μεταίφρασαν ὁ Μαβίλη; σ' ἐκεῖνο που μεταίφρασαν ὁ Θεοτόκης, καὶ ἴσως ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ πρῶτο μέρος ὁ ἀναγνώστης δὲν ἴκανο τοιφεῖ ἀπὸ τὴν ἔξακολούθησιν.

Μὰ ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἐπιτυχία τοῦ Μαβίλη καὶ ὅποια τοῦ Θεοτόκη, ἕνα εἶναι τ' ὅτι τὰ νεοελληνικὰ γράμματα ἀπόκτησαν κ' ἕνα νέο ἀριστούργημα, κ' ἐγὼ δὲ θὰ μπορούσα νὰ βρῶ στὴ γλώσσα μας ἕρκολα παρόμοια μεταφραστικὴν ἐπιτυχία. ἴσως κ' οἱ δύο μεταφραστικὲς ἀρτέες ἐργασίαι νὰ μὴν ἔχουν καμμιά διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχία, ἴσως ἔπρεπεν δὲ ἀνεφεροτὸν τὸ ἕως νὰ μεταφραστῆ ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον, μὰ κ' ἔτσι που εἶναι ἐχτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀπόκτημα, στέκει σὰ μιὰ θύμησις τοῦ παράκαιρου χαμοῦ τοῦ Μαβίλη, που δὲν πρόφρασε νὰ ξετελειώσῃ τὸ ἔργον τοῦ, ἔπειτα τῆς πολεμικῆς του μανίας, που τὴν ζήμια, ἀντὶς ὠφέλεια, ἔφερε.

Ἐχτὸς ἀπὸ τὸν πρόλογον που μεταίφρασαν ὁ Θεοτόκης ἀπὸ τὸ Γερμανικόν, σ' ὁ τέλος δημοσιεύονται ἀπὸ τὸν ἴδιον διαφωτιστικὰ σκόλια, Γ. Σ.

C. Lombrosso : « Πνευματισμὸς καὶ Ὑπνωτισμὸς ». Μετάφρασις Μ. Ν. Καίτη (Φιλοσοφικὴ καὶ Κοινωνιολογικὴ Βιβλιοθήκη Φέξη) Δραχ. 4.

Γ. (Ἰωαννίδην) Βαμπακιά : « Σημεῖώματα Διοικητικὰ ». Ἀθήνα 1914.

Γ. Παπανδρόπου : « Ἑλληνικὸν Μέλλον ». Ἀλεξάνδρεια 1914. Δρ. 0,50.

Ν. Γιαννιῶ : « Σοσιαλισμὸς τοῦ Κράτους ». Ἀθήνα 1914. Δραχ. 0,30.

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἢ εἰς τὴν αὐτὴν δημοσίευσίμην στὸ περασμένον φύλλον ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς. Ἦγενε πρὸ εἰκοσι περὶ τοῦ χρόνιαν ὅταν εἶχε περῆσαι ὁ Ψυχάρης ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπάγγειλε τὸ Φιλί του στὸν «Παρανασσό».

— Ὅπως μᾶς δηγήθηκε τὰ ἱστορικὰ τῆς ὁ Βλαχογιάννης, κίτιον μέλος τοῦ «Παρανασσό» τότε εἶπε νὰ γίνῃ ἡ εἰκόνα γὰρ θύμησις τῆς βραδυᾶς τοῦ Φιλίου. Κ' ἔτσι μαζοχτήσανε σ' ἕνα φωτογραφεῖον, ἀπέναντι στὴ Βουλῆ, ὁ πρόεδρος τὸ ε τοῦ «Παρανασσό» κ. Ν. Πολίτης, μερικὰ ἄλλα μέλη τοῦ «Παρανασσό», καὶ μερικοὶ ἄλλοι λόγιοι καὶ ποζάρανε.

— Τὴ στιγμὴ ὅμως, τὴν κρίσιμην, που ἡ φωτογραφία (γιατὶ γυναῖκα εἶτανε ἐν τούτοις φωτογραφηθεῖς) τοῦ φώναξε «Προσοχὴ!», ὁ μακαρίτης ὁ Ροῦδης, που δὲν θαλοῦσαγε, ἀρζίνησε νὰ ξεσκονίξῃ τὸ γυαλὸν τοῦ σουρτουκιῦ του, κ' ἔτσι ἡ φωτογραφία χίλασε.

— Ὅστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ κίξο, κινήσανε ὅλοι νὰ φωτογραφηθοῦνε στοῦς Στόλους, μὰ καὶ καὶ δὲν ἔγινε ὁμιὰ δὲ ὁμιὰ, γιατί ὁ Ψυχάρης κάπου εἶτανε νὰ πάει καὶ τοὺς χαοσιμέρησε μὴν περὶ τοῦ ὄρα.

— Ὅτ' ὅσο ἔγινε, ὅστερ' ἀπὸ χίλια βάσανα, ἡ φωτογραφία καὶ τυπώθηκε προχτὲς στὸ Νουμά γὰρ νὰ θυμίσῃ εἰς μερικοὺς τὰ περὶ τὰ νύκτα του; (ἂν ὁμ καὶ τίς περὶ τὰς ἰδέας του;) καὶ νὰν τοὺς μελαχολήτῃ.

ΕΜΕΙΣ.—Θέλετε νὰ μάθετε πὼς νὰ γράφετε; Στὸ δρόμον, ἀπὸ τὸ δρόμον νὰ πάρετε μαθήματα. Καὶ γὰρ τὴν ἐκφορὴν καὶ γὰρ τὸ σκοπὸν που κληρονομοῦν ὡραῖες τέχνες, πρέπει νὰ συγγίξῃ εἰς τὴν Ἀγορὰν. Ὁ λόγος, καὶ ὁμ τὸ σκελετόν, νὰ τὸ home, τὸ σπίτι τοῦ συγγραφέα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΕΝ Τῷ ΥΠΟΥΡΓΕΙῷ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Αἱ προθεσμιαὶ ὑποβολῆς αἰτήσεων πρὸς συμμετοχὴν εἰς τοὺς κάτωθι διαγωνισμοὺς λήγουσι διὰ μὲν τὴν ἀποστολὴν δέκα ὑποτρόφων πρὸς σπουδὴν τῆς Γεωπονίας τὴν 10ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ., διὰ τὸν διορισμὸν ἐνὸς εἰς θέσιν μηχανικοῦ α' τάξεως καὶ δύο εἰς θέσεις ὑπομηχανικῶν α' τάξεως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας διὰ δοκιμαστικὰς καὶ ὑδραυλικὰς διατρήσεις τὴν 14 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. καὶ διὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως εἰδικῆς μηχανουργοῦ ἐν τῇ Ἀβερῳφείῳ Γεωργικῇ Σχολῇ Λαρίτης τὴν 10 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς — Κυκλάδων

Γραμμὴ Πειραιῶς — Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφ' ἑαυτῶν ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀέσεως θαλαμηγῶν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Ποσειδάων Τροῦμπα).

Ἐκαστὴν ΗΕΜΗΤΗΝ, ὄραν 10.30 μ. μ. διὰ Σῶρον, Τήνον, Ἄνδρον καὶ Κόρθιον.

Ἐκαστὸν ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὄραν 3 μ. μ. διὰ Ἀλεξανδρείαν.

Αἰὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδιῶν κ. κ. Θωμᾶ Κοῦν καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαϊόλμαν καὶ Σ. Σωτηρίου, (πλατεία Συνάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (πρὸς τὸν ἡλεκτρικῶν σταθμῶν Ὀρμυνείας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φλοῶνος, 44, (δριπυθὲν Ἁγίας Τριῶδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Μ. Π. Σαλβάν, ὁδὸς Ἀντωνιάδου, 1.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΒΕΡῼΦΕΟΥ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Καλοῦνται νὰ προσέλθωσιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν εἰς τὴν Ἀβερῳφείῳ Γεωργικῇ Σχολῇ εἰς Λαρίτην πρὸς ἐγγραφήν των καὶ εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Σχολὴν οἱ ἀναπληρωματικοὶ ὑποψήφιοι, Σθίγγος, Γαρονάκης, Εὐθιάκης καὶ Σκαρῶν.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας)

ΠΑΛΑΜΑΣ.—Κάθε ἄθροισμα πρὸς τὴν ψυχὴν του ἀγωνίζεται μὴν ἰδέαν νὰ στηρίξῃ, μὴν ἰδέαν νὰ ὑψώσῃ, ὅσο μικρὸς κ' ἂν εἶαι, μὴν φαίνεται πὼς θύει πάντα στὰ μάτια του μπροστὰ σὺν ἕνα τράχημα τρομακτικόν, σὺν τοῦ Λιγυλοῦ τὸ «ἡμεροφάντων ὄναρ», ἕνα γαρκεμὴ. Εἶναι ὁ γαρκεμὸς τῆς θυσίας.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΝΑ, Ο ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΜΟΣ!

Φίλε «Νουμά»,

Στή «Νέα Ἑλλάς» τῆς Δευτέρας δημοσιεύτηκε ἕνα χρονογράφημα τοῦ κ. Νικόλου Νιρβάννα «Ἀγάπη τοῦ φρονέει» ἀπ' ἀφορμῆ τῆς Κοινῆς Γνώμης σου τοῦ περασμένου φύλλου «Βίνδαλοι στὸ Δαφνί».

Γιὰ τὴν Κοινὴ αὐτὴ Γνώμη ἔγραψε ἡ «Νέα Ἑλλάς» ἕνα παραγραφικὸ στὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς, ἀναφέροντας πὼς τὸ πρᾶμα αὐτὸ γράφτηκε στὸ «Νουμά» —ναί, στὸ «Νουμά», φαρδιὰ πλατιά.

Νά, τώρα πὼς ἀρχινάει ὁ κ. Νιρβάννας τὸ ἄρθρο του: «Ἀπὸ τὴν χθεσινὴν «Νέαν Ἑλλάδα» ἐπιληροφορήθηκα ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη μωστικὰ εἰς τὴν μὴν τοῦ Δαφνίου...»

Δηλ. ἡ «Νέα Ἑλλάς», ποῦναι ἐπιτέλους ἐφημερίδα, δὲ φοβήθηκε νὰ ἀναφέρει τὸ «Νουμά», κι ὁ κ. Νιρβάννας, ποῦ ἐπαγγέλλεται καὶ τὸ δημοτικιστὴ, . . . ἐπιληροφορήθη ἀπὸ τὴ «Ν. Ἑλλάδα!»

Δὲν εἶδε τὸ «Νουμά» ὁ κ. Νιρβάννας; Ὑποθέτω πὼς τὸν εἶδε, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι κοινὸ μουσικὸ πὼς καὶ οἱ στίχοι τοῦ Ρουῖ—Μπλάς, ποῦ δημοσιεύονται στὸ ἴδιο φύλλο τοῦ «Νουμά» μὲ τοὺς «Βίνδαλους στὸ Δαφνί», εἶναι φιλοτεχνημένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν κ. Νιρβάννα.

Μὰ καὶ νὰ μὴ τὸν εἶδετε —ἀφοῦ πολλοί, πλατωνικὸι δημοτικιστὰδες, θέλουνε νὰ φαίνονται πὼς δὲν

τονε βλέπουν! —, τὸν εἶδε ἡ «Ν. Ἑλλάς» καὶ τὸ φώναξε κιάλας. Μποροῦ-ε λοιπὸν κι ὁ ἐράσμιος χρονογράφος τῆς νῦν τὸ πληροφωρηθεῖ ἀπὸ τὸ «Νουμά», κ' ἔτσι θάκαμνε, ἀν καὶ λόγου του δὲν τύχαινε νὰ ἐπαγγέλλεται τὸ φηκτικὸ δημοτικιστὴ.

Λικὸς σου

Γ. ΠΑΡΑΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

“ ΜΟΥΣΙΚΗ ,,

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

13 — 15 Στ. οῦ Ἀρδακείου

ΑΘΗΝΑΙ

Δι' ἄσμα καὶ κλειδοκῦμβαλον

Ἀπὸ τὴν ὀπερέττα τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδου

ΣΤΑ ΠΑΡΑΠΗΓΜΑΤΑ

- 251—116! πό! τι νὰ κάμω (χομικὴ δυοδία). Δρ. 1,25
- 252—Τρελλαινόμεναι γιὰ κόρτε. » 1,25
- 253—(Νουμά) ἕνα βραδὸ (βάλας-δυοδία). » 1,25
- 254—Εἶνε πεταχτή (polka-duetto). » 1,25

Καὶ ὅλα τὰ τραγοῦδια τῶν «Παραθαναίων» τοῦ '914

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον Ἑλληνικὸν Ὀκλαμαγὸν

“ ΑΘΗΝΑΙ ,,

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.

Ἐπίσης τὸ θαλαμηγὸν ἀμόπλοιον

“ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ,,

ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 12 Ὀκτωβρίου.

Ἐπίσης τὸ μέγα ἑλληνικὸν ἀμόπλοιον

“ ΠΑΤΡΙΣ ,,

ἀναχωρήσει ἐκ Καλαμῶν—Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 20 Ὀκτωβρίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφωρίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἄρ.θ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἐπισην Ἀγίας Τριάδος). Ἄρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀτραλιώσι θέσει ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαιρῶς εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ ἑλληνικὰ ἀμόπλοια ὑποστηρίξτε τὴν Σημίαν διας, μεγάλωστε τὴν Πατριδα διας.